

Kravet om Tinglysning og under Hensyn til Vanskeligheden ved at finde en rimelig og retfærdig Begrænsning at lade dette gælde *alle* Rettigheder over fast Ejendom, som er gyldig stiftet uden Tinglysning før 1. April 1927.

I Overensstemmelse hermed er Tinglysningslovens § 52, Stk. 1, Pkt. 1, affattet i nærværende Lovs § 1, hvorhos man har ændret Ordene »er gyldig stiftet« til: »om hvilke det maa antages, at de er gyldig stiftet« for derved at fastslaa, at der ikke bør kræves noget strengt Bevis, hverken for de paa-gældende Rettigheders Stiftelse eller for, at denne er sket inden 1. April 1927.

Som Følge af Fristens Bortfald er den hidtidige Undtagelsesbestemmelse i § 52, Stk. 1, Pkt. 2, slettet som overflødig, og det ved fornævnte Lov af 21. Marts 1932 tilføjede Pkt. 3 er da nu med en redaktionel Ændring blevet Pkt. 2.

ad b. Naar Kravet om Tinglysning til Sikring af de før den 1. April 1927 stiftede Rettigheder over fast Ejendom fra-faldtes, vilde Tinglysning af disse Rettigheder, saafremt der ikke blev truffet særlige Foranstaltninger, efter Ministeriets Opfattelse kun ske i ringe Omfang, hvad man maatte finde principielt uheldigt. Ministeriet ansaa det derfor for ønskeligt, at der blev givet Indehaverne af disse Rettigheder en *nem og billig Adgang til*, uden at Sagførerbestand er fornøden, *at faa deres Ret fastslaaet*. Dette er Hensigten med det i nærværende Lovs § 2 optagne Tillæg til Tinglysningsloven.

Angaaende Bestemmelsen i sidste Stykke af den nye § 52 a gøres i Motiverne opmærksom paa, at Oversiddelse af den nævnte Frist kun faar Betydning over for senere Erhververe af Rettigheder (godtroende Erhververe ifølge Omsætningsadkomst og Retsfølgning), og kun saafremt Tinglysning ikke er sket forinden deres Erhvervelse af Ret over Ejendommen, ligesom Regelen i Tinglysningslovens § 26, 1. Stykke, finder tilsvarende Anvendelse, saaledes at Hævden faar Gyldighed ogsaa over for den senere Erhverver, saafremt han ikke gør sin Ret gældende inden 2 Aar efter, at hans Ret er tinglyst. Den hævdberettigede stilles altsaa i disse Tilfælde ganske, som om han først havde vundet Hævd efter 1. April 1927, og Bestemmelsen medfører saaledes for disse Tilfældes Vedkommende en Indskrænkning i § 52, Stk. 1.

Under Udarbejdelsen af Lovforslaget havde Justitsministeriet raadført sig med Professor Vinding Kruse samt med Repræsentanter for Ministeriet for Landbrug og Fiskeri, Sagførerraadet, Den danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigene og Kreditforeningernes og Hypotekforeningernes staaende Udvalg, som alle i det væsentlige havde kunnet tiltræde Lovforslaget.